

ע"פ 6950/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו בית משפט לעוררים פליליים

ע"פ 6950/17

לפני:
כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט א' שטיין

פלוני המערער:

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על ההחלטה של בית המשפט המחוזי
בירושלים בתפ"ח 4642-10-15 מיום 11.7.2017
שניתן על ידי כב' סג"נ י' נעם וכב' השופטים ר'
פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תאריך הישיבה: י"ח באדר ב התשע"ט (25.3.2019)

בשם המערער:
עו"ד וסימדכוור
עו"ד קובי מושקוביץ
בשם המשיבה:

פסק דין

השופט ג' קרא:

עמוד 1

ערעור על ההחלטה דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד סגן הנשיא י' נעם וכבוד השופטים ר' פרידמן-פלדמן' בר-עם) מיום 11.7.2017 בתפ"ח 4642-10-15.

1. בית המשפט המחוזי הרשע את המערערפה אחד, לאחר שנשמעו ראיות, בשתי עבירות של פגיעה בנסיבות מחמיות (עבירה לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(1)(1) וסעיף 335(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; להלן: החוק), בשתי עבירות של תקיפת בת זוג (עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק) ובשתי עבירות של איומים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק). המערער זוכה ברוב דעתם מעבירה של מעשה סדום (עבירה לפי סעיף 347(ב) לחוק בנסיבות סעיף 192(א)(1) לחוק) ומעבירה של תקיפת בת זוג (עבירה לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק).

2. בಗזר הדין, שנית ביום 19.7.2017, נדון המערער לעונש של 21 חודשים ו-24 ימי מאסר, בגין ימי מעצרו. למעשה, שוחרר המערער ממשטרו עם מתן גזר הדין והערעור המונח לפני נסב אך על הרשותו בדיון.

עיקר עובדות כתוב האישום

3. על פי חלקו הכללי של כתוב האישום, שלושה חדשים לאחר נישואיו למטלוננת בשנת 2013 החל המערער להគותה ולקלהה אחת לשבוע.

4. לפי האישום הראשון, ביום 18.9.2015 (להלן: אירועי יום שישי), לאחר שהמתלוננת הודיעה למערער כי היא בהריון, שבר המערער כס זכויות ובאמצעותו חתר את אצבע ידה הימנית (להלן: אירוע האצבע). בהמשך, ביום 20.9.2015 (להלן: אירועי יום ראשון) לאחר שאמה של המתלוננת ביקרה בביתם וביקשה מהמערער להסביר לה סכום כסף שהוא חייב לה, הסיע המערער את האם לביתה וכשחזר צעק על המתלוננת, קיל אל אותה, סטר לה וצעק שימר את חייה.

יום לאחר מכן, ביום 21.9.2015 (להלן: אירועי יום שני), בשעות הבוקר, שב המערער מעבודתו ואמר למטלוננת כי אין بيديו כסף להסביר ולהוריה ולאחר שהמתלוננת השיבה ואמרה כי היא "בסק הכל איש מה אתה בא לאישה?" סטר בפניה, הכה את ראהה בידיו ואמר לה שתעתזוב את הבית. מספר דקות לאחר מכן עזב המערער את הבית וכשחזר בשעות הערב המוקדמות, המשיך לצעוק על המתלוננת בעניין הכספי שהוא חוב להוריה, נטל מזלג ונכנס לחדר השינה, שם הייתה המתלוננת עם בתם הפעוטה. המערער התישב על פניה של המתלוננת בעת שכבה על המיטה, אחיז בחזקה בידיה וشرط את ידיה במזלג. המערער קם, נטל כס זכויות והשליך אותה על גבה של המתלוננת. המתלוננת הלכה אחריו לסלוון ואז תפס אותה המערער בצווארה וחנק אותה ולאחר שהרפה ממנה שרט אותה בzipperoni בצחזה. במהלך אותו יום הכה המתלוננת באגרוף בבטנה.

לאחר שהמערער עזב את הבית, התקשרה המתלוננת לאחיה. האח הגיע לבית והסייע את המתלוננת ובתה בבית הוריהם, יחד עם חפציהן, מיד לאחר מכן הסיע את המתלוננת לתחנת המשטרה להגיש תלונה ואחר כך לבדיקה בבית החולים. לפנות בוקר, כשחזרו המתלוננת ואחיה לבית הוריהם אים המערער על האח ואומרו شيירוג אותו יחד עם המתלוננת ובתה.

ביום 23.9.2015 שב המערער ואיים על האח בכר שסימן בהנעת כף ידו על הצוואר, שיחתור את צווארו.

לפי האישום השני (ממנו, כאמור, זוכה המערער) בחודש מרץ 2015 הכה המערער את המתלוונת וביצע בה מעשה סדום, בנגדו לרצונה, תוך שאיים עליה כי אם תתגונ יפגע מינית בבתם התינוקת.

ההלים בית המשפט המוחז'

5. המערער כפר במיחס לו וטען כי מערכת היחסים בין המתלוונת הייתה תקינה, כי המתלוונת מעיליה עליו וכי הפגיעה שנגרמו לה הן תוצאה של פגעה עצמית, דבר שביצעה גם בעבר על רקע ניסיונות אובדןים. המשפט נוהל ונשמרו ראיות. מטעם המשיבה העידו המתלוונת, אחיה, אמה, אביה ואחייניתה, ומטעם ההגנה העידו המערער ותוון בית הדין השראי, שייצג את המתלוונת בהליך גירושין מבعلاה הראשון.

6. בהכרעת הדיון נחלק בית המשפט בעמדותיו. בחוות דעת ארוכה ומפורטת, סבר כבוד השופט מ' בר-עם, בדעת מיעוט, כי יש להרשי את המערער בכל המיחס לו, בשני האישומים גם יחד. וזאת לאחר שקבע כי גרסת המתלוונת, בגרעינה הקשה, נמצאה מהימנה; כי עדותה ביחס לאירוע האלים באישום הראשון נתמכת בחבלות על גופה שתועדו על ידי חוקרי המשטרה ויש לה חיזוק בתлонותיה בזמןאמת להריה, לאחיה ולאחיניתה על היחס האלים של המערער כלפייה; וכן כי גרסתה ביחס למשמע האלים באישום הראשון, שיש לה חיזוקם בראיות חייזניות, מהוות ראייה נסיבתית בעלת משקל עצמאי, התומכת בגרסהה ביחס לaiישום השני.

דעת הרוב (MPII כבוד השופט ר' פרידמן-פלדמובה סמכמתכבוד סגן הנשיא י' נעם) הצטרפה לקביעות המהימנות של דעת המיעוט שלפיהן עדות המתלוונת נמצאה מהימנה בעוד שעדות המערער נמצאה בלתי אמינה. יחד עם זאת, סבר הדעת הרוב כי אף שניתן להרשי נאשם על סמך עדות יחידה, הרי שלאור הנסיבות בנסיבות של המתלוונת יש להסתמך עליה רק מקום שיש חיזוקים לגרסתה, ואלו קיימים ביחס לעבירות האלים בלבד ולא ביחס לעבירות המין. לפיכך, "בהתחשב בהבדל הראייתי בכל הנוגע למשמע האלים לעומת עבירות המין", קבעה דעת הרוב כי עבירות המין לא הוכחה במידה הנדרשת בפלילים ויש לזכות את המערער ממנה ומעבירת האלים כלפי המתלוונת שייחסו לו באישום השני.

עד כאן הכרעת הדיון בটמייה. מאחר שהשאלה ביחס להשלכה שיש לזכוי המערער מעבירות המין על הרשות בעבירות האלים, לעמוד בהרחבה להלן על דרך הילoco של בית המשפט בהນיקת הכרעתו - הן בדעת המיעוט והן בדעת הרוב.

7. בפתח דעת המיעוט, שהוא חווות הדעת המרכזית בהכרעת הדיון, סקר כבוד השופט מ' בר-עם את מכלול העדויות והראיות שהובאו ועמד על הצורך בבדיקה זהירה של המכשול הראייתי בשל הקושי המובנה בתיקי אלימות וUBEIRUTOT MIN BMSHPCHA, המתבססים בעיקרם על קביעות מהימנות. כמו כן עמד על חובת ההנמקה שבהרישה על בסיס עדות יחידה של מתלוונת בעבירות מינועל כך כי הערכת עדות מסווג זה נעשית על סמך התרשומות פנימית וחיצונית וモותאמת לאופין הייחודי של עדויות מתלווננים בעבירות מין ואלים במשפחה.

לאורם של כללים אלו נבחנה עדות המתלוונת ביחס לשני האישומים ונקבע כי היא "מושתת על גרעין אמת", שיש בו לתאר את הטרואמה הקשה, שהיא מתן חלקה במשך שנות נישואיה". עוד נמצא כי מרבית הסתרות בגרסאותה אין מהותיות ואף שלויות; כי הן "אופייניות לקורבות עבירות אלימות ומין בתוך המשפחה, ואין מקומות ספק בדבר התקיימות האירועים נשוא כתוב האישום"; וכי חלק אחר מן הסתרות היו משמעותית, אך נמצא להן הסבר מניח את הדעת.

חווקים לגרסתה המתלוונת מצא בית המשפט במצבה הנפשי כמו שהיא במצבה בתקופת נישואיה, כפי שעה מעודוותיהם של בני משפחתה, בתלונותיה בפניהם על אלימות המערער לפניה בזמן אמת ועל רצונה לעזוב את הבית; בסערת הרגשות שבה הייתה שרואה כשעודה את הבית בסיעו של אחיה; בהגשת התלונה בסמוך למשעי האלים; בעזיבת הבית חרף הנסיבות הוריה לבל עשה כן; בבדיקה הרפואית בבית החוליםليل הגשת התלונה ובשיכחה עם העובדת הסוציאלית בבית החולים שבפניו חשפה את מעשי האלים ואת חששה לשולם בתחום הפעוטה. חיזוק ממשועורי נמצא בצלום סימני האלים על גופה בעת הגשת התלונה (ת/4) ובתיעוד הרפואי מבית החולים של שריטות בגב, בחזה, בצוואר ובידיים (ת/3).

בית המשפט קבע כי חרף תיעוד נוכחות המערער בעבודתו כעולה מכרטיס העובד שלו, הרי שבאמת מנהל העבודה שלו יש כדי לתמוך בגרסת המתלוונת כי המערער הגיע לבית באמצעות יום העבודה ביום שני בבוקר, סמוך לשעה 10:00.

בית המשפט לא ראה ניתן משקל של ממש לטענות שעלו בכתב התביעה בהליך גירושה של המתלוונת מבعلاה הראשון בדבר אלימותו של האחון לפני, דבר שהוחחש על ידה ועל ידי אביו של בעל הראשן. נקבע כי הילן הגירושן נהלה על ידי בא כוחה של המתלוונת, ככל הנראה מטעמים טקטיים. עוד נקבע כי לאור מסכת האלים של המערער לפני, אין בנסיבות תלונתה בדבר עבירה המין כדי לפגוע במהימנותה.

בית המשפט גם קבע כי גרסת המערער בדבר קיום מערכת יחסים טוביה בין לבין המתלוונת, הותירה רושם בלתי מהימן; כי חוקר המשטרה פעל לتفسת הסרטונים שתיעדו את הכניסה לבית אך אלו היו בחזקת אבי המערער זהה טען כי געלו; כי טענת המערער שהגשת התלונה נגדו הייתה נזקמתה מצד משפחת המתלוונת על רקע כספי נתענה בעלםא; וכי הטענה שהמתלוונת מסוגלת לפגוע עצמה וביצעה בעבר ניסיון אובדן נתענה גם היא בעלםא, ואף אם יש בה ממש, אין בכך כדי לעורר ספק באשמת המערער.

על בסיס כל האמור לעיל סבר שופט המיעוט כי יש להרשיע את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בשני האישומים זה.

לאור זיכוי המערער מהעבירות שבאיםו השני אמנע מלפרט את נימוקי דעת המיעוט להרשעת המערער בעבירות שבאים זה.

8. דעת הרוב (מפני כבוד השופט ר' פרידמן-פלדמן) תמכה בקביעות המהימנות בחווות דעתו של השופט מ' בר-עם, כי עדות המתלוונת מהימנה ואילו עדות המערער אינה אמינה. יחד עם זאת, נקבע כי לאור הסתרות בגרסאותה

השונות של המתלוננת אין להרשי עלי עדותה היחידה מקום שלא נמצא לה חזוקים, זאת אף כי צוין שככל רשי בית המשפט להרשי נאשם על בסיס עדות יחידה וכן לקבל עדות ולבס עליה מצאים, גם כאשר נתגלו בה סתרות ואי התאמות.

נקבע כי ביחס לעבירות האלימות שבאיושם הראשון נמצאו חזוקים לא מעטים, והם: שורה של עדים שעודותם מהימנה, שהמערער מפי המתלוננת על אלימות המערער כלפי, חלקם בסמוך לאיורו האחרון וחילקם בתקופה מאז נישואי בני הזוג; התמונות שתיעדו סימני אלימות על גופו (ת/4); וסיכון האשפוז מבית החולים שתיאר שריטות על הגב ושריטות שטחיות על החזה, הצואר והידיים.

לעומת זאת לגבי עבירה המין שבאיושם השני, נקבע כי לא נמצאו חזוקים; כי היה שייחי ניכר בהגשת התלונה; כי המתלוננת לא סיירה דבר לאמה על מעשה הסדום אף כי סיירה לה במשך השנים על מעשי האלימות; כי התלונה על עבירת המין הוגשה ימים לאחר הגשת התלונה על מעשי האלימות ולא יחד עמה; כי בראיון הערכת מסוכנות שנערכ במשטרת השבאה המתלוננת בשלילה על השאלה האם המערער תקף אותה מינית; כי המתלוננת לא סיירה לעובדת הסוציאלית בבית החולים על עבירה המין אף כי סיירה על מעשי האלימות כלפי וכלפי בתה; כי המתלוננת חרזה בה חלק מהדברים שמסרה בתלונה על עבירה המין, ובכלל זה ביחס לשאלת האם קיימה יחס מיוחד בין עם המערער ביום שפה פצע אותה בשבר הזכוכית באצבע וביחס לטענה כי המערער הכה את בתם ביום ביצוע מעשה הסדום, משטענה כי עשה כן מספר חדשניים לאחר מכן.

על רקע זה ולאור ההבדל הראייתי בין עבירות האלימות לעבירה המין, סקרה דעת הרוב, כאמור, כי יש לזכות את המערער מהאיושם השני ולהרשי עלי עבירות המין בלבד.

תמצית טענות הצדדים

9. לטענת המערער מתקיים בעניינו חריג המצדיק התערבות ערעור בקביעות המהימנות של בית המשפט המחויז. לשיטתו, הרשות מבוססת על עדות יחידה – עדותה של המתלוננת – שהיא עדות רבת סתרות ונעדרת חזוק ראייתי. עוד טען המערער כי בית המשפט המחויז לא התמודד עם שורה ארוכה של סתרות בגרסת המתלוננת ובגרסאות בני משפחתה, והתעלם מראיות שהונחו לפניו ומקיומם של מחדלי חקירה, באופן המשמש את הבסיס להכרעת הדין. כן נטען כי הכרעת הדין המרשיעה התבבסה על בחינת עדותה של המתלוננת כנונגעת עבירה מין, אולם מאחר שבסופו של יום זוכה המערער מעבירה המין שויוסה לו, אין כל תוקף לקביעות אלו, שעליהן התבבסה גם הכרעת הדין ביחס לעבירות האלימות והאיומים, ויש לזכותו גם מעבירות האלימות והאיומים שבhan הורשע.

10. המשיבה מצידה ביקשה לדחות את הערעור. לעומת זאת, הכרעת הדין מבוססת על קביעות עובדיות ועל הערכות מהימנות ביחס לעדויות המתלוננת והמערער, והערעור אינו מגלה עילה להתערבות בהן. לערכאה הדינונית יתרון מובנה על פני ערכאת הערעור, מה גם שבUberiorות של אלימות משפחה המתבצעת בתוך הבית פנימה יש חשיבות מוגברת להתרומות מן העדים. עוד טענה המשיבה כי לגרסת המתלוננת נמצא חזוקים חיצוניים ממשמעותם, כי בית המשפט בבחן את הסתרות בדברי המתלוננת ואת השפעתן על מהימנותה; וכן כי הסתרות בדברי המתלוננת אינן נוגעות

לליית האירועים המתוארים ואין בהן כדי לפגום בגרעין האמת שבדבריה. המשיבה גם עמדה על כך שבית המשפט בדעת הרוב אף נקט משנה זהירות וזכה את המערער מעבירות המין בהיעדר חיזוק לגרסת המתלוונת, אף שהדבר אינו נדרש מכוח החוק והפסיקה.

דין והכרעה

11. לאחר שעניינו בטענות הצדדים, בכתב ובטל פה, בהכרעת הדין, בפרוטוקול ובמסכת הראיות שעמדה לפני בית המשפט המחויז – אני סבור כי יש לדחות את הערעור ולהותיר את הכרעת הדין על כנה.

12. בעיקרו של דבר השאלה שמעלה הערעור הן שתיים: האם זיכוי המערער מעבירות המין שומט את הקרקע תחת הרשותה בעבירות האלימות, לנוכח האופן שבו נבחנה עדות המתלוונת כעדות יחידה של מתלוונת בעבירות בגין ואלימות גם יחד, והאם הרשותה של המערער בעבירות האלימות מבוססת כנדרש.

13. הרשות המערער בעבירות האלימות התבוסה על קביעות עובדה ומהימנות, שנפרטו בהרחבה בדעת המיעוט ואשר אליהן הctrפה דעת הרוב. על דרך הכלל, בקביעות מסווג זה, נמנעת ערכאת הערעור מלהתערב בשל היתרון שיש לערכאה המבררת על פני ערכאת הערעור, ביכולתה להתרשם מן העדים באופן ישיר ובلتיא אמצעי. חריגה מכל זה מתאפשרת מקום בו לא מתקיים אותו יתרון ההתרשומות הישירה – כאשר מצאי הרכאה הדינית מבוססים על ראיות בכתב להבדיל מעדיות או על שוקלים שבהגיוון – וכן במקרים שבהם נפלו טעויות מהותיות בהערכת מהימנות העדים (להרבה ראו: ע"פ 1244/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (21.6.2018)). בעניינו, לא מצאת כי מתקיים חריג המצדיק הטעבותנו בקביעות אלה.

14. דעת המיעוט בססה את הרשות המערער על עדותה היחידה של המתלוונת תוך מילוי אחר חובת הנמקה שבסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. חובת הנמקה זו קיימת ביחס לעבירות בגין בלבד ובית המשפט אינו חייב להידרש לה ביחס לעבירות אלימות, לרבות עבירות של אלימות במשפחה. מכאן, שעל פני הדברים ישם בית המשפט כאמור מידה ראייתית מחמירה יותר בבחינת התשתיות הראייתית שנפרשה בפניו. העובדה כי חווות דעת המיעוט בchner את עדות המתלוונת על פי אמות המידה הנהוגות בפסקת בית משפט זה ביחס לעבירות בגין, בשל המסכת העובדתית שעלייה העידה שהתייחסה לעבירות בגין ואלימות בתחום המשפחה (ראו פסקות 92-87, 106, 114, 131 לחווות דעת המיעוט) אינה ממשיטה את הבסיס תחת קביעותיה בכל הנוגע לעבירות האלימות. פסיקת בית משפט זה היכירה במאפיינים הייחודיים הכרוכים בנסיבות ביצוען של עבירות אלימות במשפחה ועמדה על המשותף בין עבירות אלה לעבירות בגין ועל אופן בchner עדות המתלוונת וטיב ראיות החיזוק, כמו למשל מצבה הנפשי (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (1.9.2009) (להלן: ע"פ 1275/09)). הדברים אף ציינו במפורש בחווות דעת המיעוט (ראו פסקה 115). לפיכך, אין בעצם זיכוי של המערער מעבירות המין כדי לשמות את הבסיס תחת קביעות העובדה ומהימנות של דעת המיעוט בכלל הנוגע לעבירות האלימות כלפי המתלוונת.

יתרה מכך, ובכל הנוגע למידת הטעבות ערכאת הערעור, הרי שבשל מאפייניה הייחודיים של עבירות אלימות במשפחה, בהיותן עבירות המתבצעות בחדרי חדרים ועל פי רוב ללא ראיות חיוכניות ולכן מחיבות הכרעה על בסיס העדפת גרסה אחת על פני אחרת, ניתן משנה תוקף להתרשומה הבלתי אמצעית של הרכאה המבררת, מן המתלוונת ומן הנאשם (ע"פ 12/1953 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (27.6.2013); רע"פ 1587/13 פלוני נ'

מדינת ישראל, פסקה 10 (6.3.2013); ע"פ 11/7590 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (27.11.2013); ע"פ 90/1275 הנ"ל, פסקה 34) והלכת אי ההתערבות עומדת ביתר שאות (ע"פ 09/4629 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (18.11.2009)).

בעניינו, התרשם בית המשפט מה עדות המתלוונת הייתה מאמין ואילו עדות המערער נמצאה בלתי אמינה. התרשומות זו נומקה בפירות ובאריכות בחווות דעת המיעוט ושותפי הרוב הctrspo אליה, ללא כל הסתייגות. עצם העובדה כי דעת הרוב גרסה כי יש לזכות את המערער מעבירות המין והאלימות שייחסו לו באישום השני, אינה גורעת ואיינה פוגעת במידת המהימנות שייחסה למTELוננט. כפי שפורט לעיל, דעת הרוב הבחינה בין שני האישומים על רקע מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, בין היתר לנוכח קיומם של חיזוקים ביחס לאישום הראשון, נוספת של העותם המתלוונת, ועל העדרם ביחס לאישום השני ולنוכח השינוי הניכר בהגש התלוונת על אירועי האישום השני לעומת התלוונת המהירה על אירועי האישום הראשון, שהוגשה בסמוך למועד התרחשותם. לפיך, אין בזיכוי של המערער מהעבירות שייחסו לו באישום השני כדי לשולח את מהימנות המתלוונת בכל הנוגע למסכת האירועים שבאיםו הראשון (ראו: ע"פ 12/7953 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (27.6.2013); ע"פ 09/1275 הn"ל, פסקה 44 והשוו: ע"פ 10/5008 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 14-17 (14.3.2011)).

15. באשר לביסוס הרשות המערער בעבירות האלימות שייחסו לו באישום הראשון, מעלה העיוון בהכרעת הדין כי חוות דעתו של שופט המיעוט מפורטת ומונמקת, הן ביחס להתרשומות הבלתי אמצעית מן המתלוונת, מיתר העדים ומהמעערר והן ביחס לחיזוקים חיוניים שנמצאו. בכלל זה עמד בית המשפט על חוסר הסדר, על אי הדוקים ועל הבלבול שבבדרי המתלוונת ואף לא התעלם מהתירות בין הוודאותה במשטרה, אלא קבע כי סתרות אלו שוליות בחלקן ומוסברות בהסביר מניח את הדעת בחלקן الآخر (סעיף 92 לחווות דעת המיעוט). בית המשפט גם עמד על ההגזרה שנקטו בני משפחתה של המתלוונת בתיאורייהם ביחס למידת האלימות שבה נקט כלפי המערער; על ההגזרה שתביעור המתלוונת ביחס לאלימות המערער כלפי בתם (ענין הנוגע לאיושם השני, שמננו זוכה המערער בסופו של יום); ועל הפערים בין עדות המתלוונת לבין עדותה של אמה.

16. לטענת המערער, דעת המיעוט, שביססה את הרשות בעבירות שבאיםו הראשון, התייחסה למספר מצומצם של סתרות בלבד, בשעה שהוא עולה שורה ארוכה של סתרות מהותיות השוממות את הקרקע מתחת לקביעות המהימנות של בית המשפט הן ביחס לעדות מתלוונת והן ביחס לעדויות בני משפחתה. אין בידי לקבל טענה זו. ממצאי המהימנות והעובדיה נקבעו על ידי בית המשפט לאחר שעדם בהרחבה על גרסאות המתלוונת והמערער, כמו גם על עדויותיהם של יתר העדים מטעם התביעה ומטעם ההגנה, לרבות ההודעות שעדים אלה מסרו במשטרה.

17. בית המשפט התייחס לטענות שהעליה המערער ביחס לסתירות שונות בגרסאות המתלוונת כמו גם בין גרסאותיה לgresאות בני משפחתה. עיין בטענות אלו – שהובאו באריכות ובהרחבה בנימוקי הערעור וועליהן הובאו טענות נוספות על דרך ההפניה לsicomi ההגנה בבית המשפט המחויז – מעלה כי בית המשפט התייחס ונתקן מענה לעיקריות ולמהותיות שבהן. כפי שנקבע בעבר, אין הרכאה הדינית חייבת להתייחס לכל סתרה וסתירה שעלייה הצביעה ההגנה (ע"פ 14/1965 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 41 (17.8.2016); ע"פ 09/871 יאסין נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (28.6.2010)). הדבר תלוי במסיבות העניין, על רקע האופן בו ניתח בית המשפט את מכלול הראיות. בעניינו, מידת הפירות וההנמקה בחוות דעת המיעוט, שביססה את מהימנות גרסת המתלוונת באופן שהוא מקובל גם על דעת הרוב, היא מסקנת, גם בהתחשב בכך שמדובר בהכרעה בין גרסאות העומדות זו מול זו. להלן אעמוד על הטענות העיקריות שבפי המערער ועל התשובה להן.

18. חלק מן הסתירות שאליהן התייחס בא כוח המערער נוגעת לשעות התרחשותם של אירועים מסוימים במהלך היום או לרצף האירועים בכל אחד מארבעת הימים המתוירים באישום הראשון. בהינתן כי מדובר במסכת אלימות שהתרנסה על פני ארבעה ימים והתרחשה בזירה הביתה - ביתם של המערער והמתלוננת - מקובלת עלי קביעת בית המשפט המחויז כי אין דיווקים מסוימים ביחס למועד האירועים השונים על פני ארבעת הימים, אולם מקרים רבים מהימנות עדותה (פסקה 97 להכרעת הדין). כך גם אין בסתירות באשר למועד המדויק של שעות האירועים לרצף האירועים, שנפלו בין עדות המתלוננת לבין עדויות בני משפחתה, כדי לערער את ממצאי המהימנות שקבע בית המשפט.

19. טענות נוספות של המערער התייחסו לסתירות ביחס לאירוע האצבע, הן בשאלה האם האירוע התרחש לפני אירועי יום שישי, כאשר באותו יום שישי (18.9.2015) אף קיימה המתלוננת יחסית מזעם המערער והן ביחס לתיאור האירוע על ידי המתלוננת (האם فعل המערער מתיוך כוונה לחותך את האצבע או מתיוך כוונה לקטוע אותה). גם כאן מקובלת עלי הכרעת בית המשפט המחויז כי המערער פצע את אצבעה של המתלוננת בכוס זכוכית לאחר שזו בירהה לו על הרינהה וכי אין בסתירות הנטענות כדי לפגום במהימנות גרסתה. כפי שצוין בהכרעת הדין (פסקה 94) המתלוננת העידה בעקבות כי המערער ניסה לחותך את אצבעה באמצעות שבר זכוכית ביום שישי שבו בירהה לו כי היא הרה. הדברים עולמים מהודעתה הראשונה (נ/ז מיום 21.9.2015, שורות 6-9) וגם מהודעתה השנייה (נ/ז מיום 27.9.2015 שורות 33-36): "אני עכשו גם בהרין ומספרת לי שאני בהרין הוא שבר זכוכית והוא רצה לקטוע לי את האצבע. והוא בא يوم שישי אחריו שמספרת לו שאני בהרין והוא פתאום התנהג רגיל והוא רצה לשכב אוטי...". גם אני סבור כי אין סתירה הכרחית בין הדברים שמסרה בשתי ההודעות וכי די בהבהת המתלוננת בעדותה לפיה באותו יום שישי גילתה בעצםה כי היא הרה, סיפרה את הדבר למערער, שבתגובה חתך את אצבעה, כדי לקבוע כי היא מסרה גרסה עקבית ביחס לתגבורתו האלימה של המערער לבשורת הרין ולמועדה.

20. כך גם מקובלת עלי קביעת בית המשפט המחויז כי העובדה שהמתלוננת שללה בעדותה כי באותו ערב קיימה יחסימין עם המערער לפי דרישתו ומשום חששנה ממנו - פרט שמסרה בהודעתה השנייה - אינה גורעת ממהימנותה. כשנשאלה על כך בחקירה הנגדית, השיבה המתלוננת כי אינה זכרת את הדברים ולא זכר לה כי מסרה זאת בהודעתה. על רקע מכלול עבירות האלים בתוככי התא המשפטית שהתרפסו על פני ארבעה ימים, ולאחר קיומם של חיזוקים ראייתיים ביחס לאלים נגדה, אין בפרט זה כדי לכרכס במהימנות גרסתה. כפי שנקבע, פרט זה אף לא הופיע בכלל מכתב האישום והענין אינם מצויים בלב הדברים.

21. טענות נוספות שהעללה המערער היו כי לבני משפחתה של המתלוננת היה מניע ברור להעליל עליו, כי הם ניסו לחתם גרסאות וכי לא היה מקום לראות בעדויותיהם חיזוק ראייתי. בכלל זה, העלה המערער טענות רבות שענין סתירות בין דברי המתלוננת לבין דברי העדים בני משפחתה. כך, טענת אמה של המתלוננת כי המערער הכה את בתה בבטנה לאחר שזו בירהה לו כי היא הרה, דבר שהוכחש על ידי המתלוננת; וכן הטענה כי המערער הכה את המתלוננת בחgorה. לא ראייתי בכל אלו סתירות מהוות המטילות צל על התרשומות של בית המשפט ממהימנות המתלוננת ומה יכולת ליתן אמון בעדויות בני משפחתה. בית המשפט אף ציין במפורש, ובהקשר עניינים אלו ממש, כי "עדוי התביעה הציגו סיפור הנוטה להגזה מסויימת בתיאור האלים בה נקט הנואם כלפי המתלוננת" (פסקה 103). התרשומות של בית המשפט הייתה כי המתלוננת דיבקה בדבריה ולא נמנעה מלהuid על פרטים שלא היו נוחים לה. הנה כי כן, הכרעת הדין התייחסה לטענות ולמשמעות הראייתית ולא מצאתו כי נפל בה פגם כלשהו בהקשר זה.

המערער הוסיף וטען לסתירות בגרסאות העדים בני המשפחה בשאלת האם ברקע הדברים עמד סכוסר כספי בין הורי המתלוונת לבניו. בענין זה קבע בית המשפט המחויז כי ברקע הדברים אכן עמד עניין כספי לא פטור אולם לא ראה שיש בכך כדי לפגום במשקל גרסת המתלוונת. כך גם דחפה בית המשפט את טענת המערער לפיה נפל קורבן כי לשיטתה מצד בני משפחתה של המתלוונת שפלו כדי לא לאלץ את אחיו להסביר להם כספים שלווה מהם, בקביעו כי הטענה נטעה בعلמא, ללא כל תימוכין, בשעה שגרסת המערער כלל הותירה רושם בלתי אמין. גם בקביעה זו אין מקום להתערב. יודגש, כי המערער הכחיש כי הוא עצמו חייב כספים להוריה של המתלוונת (עמ' 419) והטענה בדבר קיומו של חוב כספי של אחיו למשפחה לא הוכחה על ידי בני המשפחה, אך לא ניתן טעם והסביר מדוע על רקע זה יזמו בני המשפחה עליליה נגד המערער עצמו ואם זהו אכן מצב הדברים, מדוע יטענו לקיומו של חוב כספי של המערער עצמו בשעה שהוא עצמו מכחיש אותו, וזאת להחשים בمزימה נגדו.

22. המערער הוסיף והציג על סתירות רבות בגרסאות עדוי התביעה, בין היתר, ביחס לתיאור שמסרה אחיניתה של המתלוונת באשר לאיורו يوم ראשון, כפי ששמעה לטענתה מפי המתלוונת; לתיאורי של אחיה של המתלוונת ולתיאוריים של הוריה. חלק מן הטענות נדרש בית המשפט המחויז באופן מפורש, ולא מצאתי כי פסק הדין לוקה באית התייחסות לסתירות שהועלו.

23. הדברים נכונים גם ביחס לטענות המערער לסתירות המצויות בין הגרסאות השונות של המתלוונת. בכלל, קבע בית המשפט המחויז, כי רוב הסתירות בגרסאות המתלוונת נוגעות לעניינים שאינם מהותיים ואין מקומות ספק בהתרחשויות המתוארות בכתב האישום. לאחר עיון בכלל טענות המערער ביחס לסתירות, טענות שהועלו בפירות רב ואף הפנו לסייעים שהונחו בפני בית המשפט המחויז, התרשםתי כי מרבית הסתירות נוגעות לעניינים שאינם בלב ההתרחשויות וכי בית המשפט המחויז נהג כשורה כשבחן את עדות המתלוונת על פי מהותה וחילץ מתוכה גרעיןאמת שניית לבסס עליו קביעות עובדיות. מקריאת עדותה של המתלוונת עולה כי היא העידה על רצח איירובי אלומות שהתרחש במספר ימים. העדות בהקשר זה הייתה מפורטת ורכיפה (כך למשל בעמ' 56-57 לפרטוקול). גם פרטים שלא זכרה אלא לאחר ריענון זכרונה, למשל ביחס לכך שבאיורו يوم שני, לפני עזיבתה את הבית, חנק אותה המערער וشرط אותה, אין בהם כדי להפוך את עדותה לבלית מהימנה. כפי שפסק בית המשפט המחויז, מדובר במסכת של איירובי אלומות שהתרחשו במשך מספר ימים רצופים ובמצב דברים זה, אך טبعי הוא כי המתלוונת לא תוכל לזכור כל איורוע ואיורע בודד.

לא מצאתי בין טענות אלו וטענות נוספות מסוג זה, טענה שיש בה כדי לשנות את הערכת המהימנות שנקבעה, או כי יש בה הצדקה כדי לגבות מסה קրיטית מצדקה התרבות בקביעות המהימנות של בית המשפט המחויז.

24. מעבר לכך, הכרעת הדין לא התבessa רק על התרשומות מן העדויות בלבד אלא גם על חיזוקים ראיתיים אובייקטיביים לגרסת המתלוונת. על חיזוקים אלו נמנים תיעוד סימני החבלות על גופה של המתלוונת, הן בתמונות שצולמו במשטרה עם הגשת התלונה והן מסמר בדיקתה בבית החולים באותו מועד; אמירותיה של המתלוונת בזמן אמרה להוריה על אלימות המערער כלפייה; מצבה הנפשי הן בעת תלונוניה החזרות על אלימות המערער כלפייה והן סערת הרגשות שאחזה בה לאחר רצח האירובי המתוארים באישום הראשון; כמו גם הגשת התלונה המיידית, בדיקתה הרפואית בבית החולים ושיחתה עם העובדת הסוציאלית בבית החולים.

25. עיון בתמונות המתעדות את החבלות (ת/4), שצולמו ביום הגשת התלונה 21.9.2015, בסמיכות מיידית

לאירועים המתוארים באישום הראשון, מעלה כי אלו מראות שרירות ופגיעה התואמות את תיאוריה של המתלוונת ביחס למעשי האלימותות מוכחות בגרסתה ביחס לאופי האלימות שכונה כלפיו שביקירה כללית שרירות ביד ובמזלג והשלכת חפצים לעברה. התמונות מדברות بعد עצמן ואין כל שימוש בטענתה המערער כי המשיבה נמנעה מהבאת עד מומחה בעניין זה. הטענות שתועדו בתמונותיו היו שטחיות, הן תואמות את תיאוריה של המתלוונת ואני סבור כי יש צורך בעדות מומחה כלשהו כדי לאשש את הטענה כי אלו נגרמו על ידי המערער באופן שתואר על ידי המתלוונת. גם זו"ח סיכום אשפוז מבית החולים (ת/3) מעלה כי אוטרו שרירות שטחיות על הגב, על החזה, על הצוואר ועל הידיים, תיאור העולה בקינה אחד עם תיאוריה של המתלוונת. יודגש, כי חרף חומרת אירועי האלימות אין בתיאוריה של המתלוונת על מסכת האלימות בארבעת הימים שקדמו לתלונה טענה לאלימות שאמורה הייתה להוור סימנים קשים יותר בגופה.

טענת המערער כי הפגיעה עשוית להיות תולדה של פגעה עצמית וכי גם בעבר, במהלך נושאיה הראשונים, פגעה המתלוונת בעצמה, נדחתה בהכרעת הדין. נקבע כי הטענה הועלתה בעלמא וכי גם אם התרחש אירוע זהה בעבר אין לכך כדי להטיל ספק באשמת המערער. יודגש, כי מסמכים רפואיים הנוגעים למתלוונת הוגשوا אך הוצאו מתיק המוצגים בהסכמה ההגנה לאחר שונגה לעניין (עמ' 522-521 לפרטוקול). המתלוונת עצמה הכחישה את הטענות לרבות הטענה כי פצעה את ידה במהלך ניסיון אובדן וטענה כי נחתכה משבר זכוכית בעת שטפה כלים. על רקע זה, ולאור מכלול החזוקים הקויים בתיק, לרבות העובדה כי חלק מן השריות נמצאו על גבה של המתלוונת, בדיון נדחתה הטענה.

26. כך גם לא מצאתי כי נפלה שגגה בקביעת בית המשפט המחויז ביחס לקיומם של חיזוקים נוספים. עדויותיהם של הוריה עולה כי במהלך נושאיה לערער השמיעה המתלוונת תלונות על אלימות המערער כלפיו וכי הם הפיצו בה להתazor בסבלנות, וכך היה גם ביום שבו עזבה לבסוף את הבית (עדות האם בעמודים 314, 315, 386, ועודות האב בעמודים 361). בהקשר זה קבע בית המשפט, שהתרשם מן העדים עצם באופן בלתי אמצעי, כי עדויות האם והאב והותירו רושם אמין, כי עדויותיהם היו עקביות, תמכו אחת בשניה ועל כן אחד עם גרסתה של האחינית כי המתלוונת כתבה לה על אלימות המערער כלפיו בסמוך לאירועים. כמו כן, מצבה הנפשי של המתלוונת בסמוך לאירועים המתוארים באישום הראשון עולה מעדותacha, שהעיד כי כשבא לאותו מביתה, לבקשתה, ביום שבו עזבה את הבית, מצא אותה כשהיא בוכה (עמ' 258), ומפגישתה עם העובדת הסוציאלית בבית החולים באותו ערב שבו הגישה את התלונה, שתועדה במסמכי בית החולים (נ/1).

משכך, בהכרעת הדין הסתמך בית המשפט על חיזוקים ראיתיים ממשיים ומהותיים לעדות המתלוונת, ואין כל עילה להתערב במסקנותו בדבר הוכחת אשמת המערער.

27. טענה נוספת המערער נגעה לקיום מחדלי חקירה. הטענה נטוונה באופן כללי ועל דרך ההפנייה לסיכון ההגנה בבית המשפט המחויז והוא מתיחסת, בין היתר, לכך שהמחלמות המתעדות את בית מגורי המערער לא נלקחו אף שהתמונה בהן נמתקחות תוך 48 שעות; שלא נגבהה עדות עובדת לשכת הרוחה שבפנייה, לטענת המתלוונת, היא צינה גם את אירוע מעשה הסדום; שלא שוחררו הכתובות בפייסבוק בין המתלוונת לבין אחיניתה, שהנאה על פי טענתה סירה המתלוונת על מעשי המערער; לכך שבשל תקלת נמתק השמע מהסרתת חקירת המתלוונת במשטרת ביום 27.5.2015; לכך שבעלת הראeson של המתלוונת לא זמן אף כי מחקרת ابوו במשטרת עליה כי עילת הגירושין הייתה פגעה עצמית של המתלוונת.

לא מצאתי כי יש ממש בטענה זו בהקשרו של הערעור כאן. הטענה ביחס לקיומו של מחדל חקירה בשל אי תפיסת הסתומים מביתו של המערער נדחתה על ידי בית המשפט המחויזי, ובצדק כך. די אם אציג, כי הניסיון לתפסם מידי אבי המערער לא צלח. שאר הטענות אין מבסיסות מחדל חקירה כלשהו. יודגש, כי המבחן לקיומו של מחדל חקירה נעוז בשאלת האם הימנעות מפעולות חקירה מסוימת מעלה חשש כי קופча הגנת הנאשם וכי עצם קיומו של מחדל חקירה אינו מוביל בהכרח לזכוי, אם הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמת הנאשם (ע"פ 8050/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 59 והאסמכתאות המוזכרות שם (31.10.2018)). בעניינו, הטענה בדבר הצורך בגבייה עדות העובדת הסוציאלית בבית החולים לא הוברה בהקשרו של הערעור כאן, משום שהוא מכונת לשאלה האם העלה המתלוונת בפניה את טענתה לבצע עבירות המין. טענה זו, אשר ספק אם יש בה כדי להצביע על מחדל חקירה, אינה רלוונטית עוד לערעור כאן, מאחרו ערער זוכה מעבירה זו. הטענות בדבר הימנעות מזימון בעלי הרשות של המתלוונת והימנעות משחזר כתובות הפיסבוק של המתלוונת והאח'ינית, אין מעלות מחדלי חקירה. השאלה שעמדה לדין נגעה לאופן ניהול הליך הגירושין והטענות שהועלו בגדרו, ואני מצויה בלב הדברים. בעניין זה כמו בעניין התכתבותה עם האח'ינית, הרי שבහינתן המצב הראייתי בתיק לא היה בפעולות חקירה אלה שלא להילחם בו כהיבא לזכוי. גם מחיקת השמע מהקורתה המתלוונת במשפטה היא בשולי הדברים ואני בעלת משקל ראוי ממש.

28. לבסוף, יזכיר כי אל מול עדותה של המתלוונת עמדה עדותו של המערער שבית המשפט קבעפה אחד כי היא בלתי מהימנה. בלב הדברים טענתו כי מערכת יחסיו עם המתלוונת הייתה חממה ואוהבת וכי מקור העילה הוא במשפחתה שפעלה ממנייע כספי. ביחס, הודגש כי גרסתו סותרת את הטענה שהעליה בהודעתו הראשונה (ת/1) לפיה המתלוונת נגהה לאיים עליו כי תעליל עליו וניסתה לסתור ממנה כספים. לפיכך, ולאור המכשול הראייתי, הנוגע הן להתרשםות בית המשפט והן לחיזוקים שנמצאו לגרסת המתלוונת, לא הצבע המערער על טעם טוב להתערב בקביעת זו של הערכאה הדינית שהתרשמה באופן בלתי אמצעי מעדות המערער.

29. הנה כי כן, המערער הורשע בעבירות האלים שיויחסו לו באישום הראשון, לא על בסיס עדותה של המתלוונת בלבד, שנמצאה מהימנה, אלא גם על בסיס חיזוקים ראייתיים בעלי משקל. לא מצאתי כי יש בטענותו של המערער כדי להצדיק התערבותה בממצאים מהימנות והעובדת שנקבעו בערכאה המבררת או כי יש בטענות שהעליה כדי להקים ספק סביר באש灭מו. לפיכך, אציע לחבריי לדחות את הערעור על הכרעת הדיון.

ש | פ | ט

הנשיאה א' חיות:

אני מסכימה.

הנשיאה ה

השופט א' שטיין:

עמוד 11

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

אני מסכימן.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט ג' קרא.

ניתנו החלטה בדבאלול התשע"ט (24.9.2019).

שפט

שפט

הנשאה